

met volièrè-gaas afgesloten voorgalerij van het entomologisch laboratorium te Tjikeu-
meuh (Cultuurtuin). Door de wijfjes werden 's nachts tal van mannetjes uit de
omgeving aangelokt, die men 's ochtends vroeg, als aangewaaid gele bladeren, overal
tegen de muren, het volièrè-gaas en in het geboomte voor het laboratorium zag zitten!
Wel een bewijs, dat *Loepa katinka* in Buitenzorg talrijk genoeg voorkomt, al behoort ze
niet tot die vlinders, die men met elke schrede tegenkomt. Het sterke aanlokken der
mannetjes is een speciale eigenschap der *Saturniiden*-wijfjes. Reeds de bekende Fransche
insecten-waarnemer FABRE heeft dit feit voor de Zuid-Europeesche *Saturnia pyri* beschreven,
en STANDFUSS de groote experimentator in Zurich, heeft hiervan handig gebruik gemaakt
bij zijn hybridiseeringsproeven. In de tropen is dit verschijnsel speciaal bij *Attacus atlas*
nagegaan en door KONINGSBERGER beschreven in: „*Java Zool. en Biol.*” bldz. 140.

Resumeerende wensch ik slechts de data's der verschillende ontwikkelings-perioden
op te geven als volgt:

Eieren gelegd:	26. — 27. Jan.	1918.	
Rupsjes uitgekomen:	6. - 7. Febr.	„	
1 ^e vervelling	11. — 12.	„	„
2 ^e „	15. — 16.	„	„
3 ^e „	19. — 20.	„	„
4 ^e „	± 27.	„	„
verpopping	± 9. Maart	„	} (geschat).

vlinders uitgekomen: 31 Maart — 1. April.

Duur der geheele generatie dus zeven weken. De rupsjes werden aanvankelijk
gekweekt in glazen bakken, waarvan de bodem bedekt werd met eenige lagen filtreerpapier,
en na de derde vervelling overgebracht in groote luchtige kweekkooien, die dag en nacht
buiten stonden. Het voedsel werd elken dag ververscht; in de kweekkooi werd telkens
een geheele tak in een flesch met water geplaatst. Met het overbrengen werden de
rupsen niet aangeraakt, maar telkens werden zij met de bladeren, waar zij op zaten,
afgesneden. 't Spreekt van zelve, dat de kooi, en vooral ook de glazen bakken, zoo schoon
mogelijk werden gehouden, teneinde opeenhoping en beschimmeling der uitwerpselen te
vermijden. Zodoende slaagde de kweekerij uitmuntend en zonder noemenswaard verlies.
Mijn vrees, dat *Loepa katinka* moeilijk uit het ei op te kweeken zou zijn, bleek dus
gelukkig ongegrond te wezen.

UIT HET LEVEN VAN EEN HOLBEWONER.

Kiew-kiew! zoo klinkt een schelle vogelstem om ons huis, een schel doordringend
geluid, dat me denken doet aan het Amsterdamsche strand, bij Zeeburg We liggen in het
gras en boven den dijk vliegt een snelle vogel, een valk, die den dijk afzoekt. Kiew-kiew.

Maar het geluid in onzen Padangschén tuin is van geen valk. Het komt van de
klappers en tegen den stam van een der hoogste klimt een vogel, 't is een specht.

En er zijn hier meerdere soorten, eene soort met een goudgelen mantel, de
Goudmantelspecht vermoed ik, en de andere heeft een kleedje aan, waarin meer het rood
domineert.

En op een goeden dag in April hoorden we geklop in de oude *Ficus elastica* achter

het huis, een regelmatig snel geklop. Een regen van houtsplinters daalde neer en bedekte allengs den grond met een ijl, geel kleedje. Onze vriend (in?) met het roode pakje aan was aan het werk. De vogel had een ouden molmen tak uitgekozen en den geheelen dag, met maar weinig onderbrekingen ging het werk door, drie dagen lang en op den derden dag waren er twee vogels. De holte in den tak was nu reeds zoo diep, dat de werkende vogel niet meer zichtbaar was en den vierden dag sneeuwden reeds geen houtvezels meer naar beneden; het nest was blijkbaar gereed.

Waren onze vrienden tot nu toe luidruchtig geweest en hadden zij hun werk met hun schelle „kiew” en het typische spechtengelach onderbroken, nu werden ze opvallend stil. Maar ze waren er nog en ze vlogen, blijkbaar om beurte af en aan.

Gaarne had ik eens in het nest gespied, om te zien of er eieren waren en hoeveel, want er werd blijkbaar gebroed, maar ik vreesde de vogels te verjagen; ook was het nest moeilijk bereikbaar.

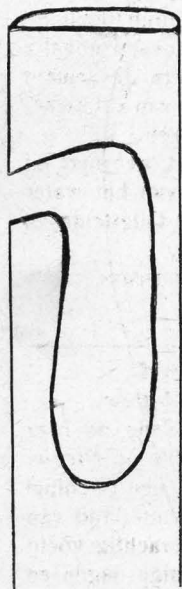
Pas 5 Juni merkten we dat er jongen waren, door een eigenaardig ratelend geluid, dat uit het nest kwam. Voordien hadden we dat niet vernomen. En 11 Juni liet het jong zich voor het eerst aan den ingang van de holwoning zien, waarde het lekkerbeetjes in ontvangst nam, die de ouders het brachten. Het hield zich aan den binnenwand vast en stak den fraai-rooden kop met de gele nekveertjes, uit het gat.

Erg benieuwd was ik naar de eerste klauterpartijen van het jong (of de jongen). Maar dat werd een teleurstelling, want den volgenden dag bracht de kebon mij een afgevreten bloederigen vleugel, mooi purperrood van kleur en de nog niet geheel uitgegroeide slagpennen wezen uit, dat het lichaamsdeel van een jongen vogel afkomstig moest zijn. De vleugel was onder het spechtennest gevonden; van de vogels geen spoor meer; ze waren na de ramp, die hun blijkbaar getroffen had, verdwenen. Wat was er gebeurd? We kunnen er slechts naar gissen.

Dat een vijand, b.v. een loewak hen bij nacht had overvallen, was niet waarschijnlijk. Immers de opening van het nest bedroeg slechts $5\frac{1}{2}$ cM; geheel onmogelijk is het echter niet, omdat de nest-holte vrij klein bleek te zijn en er voor drie vogels nauwelijks ruimte in was. Meer voor de hand ligt echter dat het jong te vroeg is uitgevlogen en het slachtoffer geworden is van een der vele, verwilderde katten, die overal even fel gejaagd dienden te worden als de gladakkers. Hoe het zij, de oude vogels keerden niet meer naar de plaats der onheils terug. Al hun werk en hun opofferingen van bijna twee maanden was tevergeefs geweest.

Ik was benieuwd, hoe het nest eruit zou zien en liet daarom den tak, waarin de holte zich bevond afzagen, waarna de tak thans overlans werd doorgezaagd. De grootste hoogte der holte was $27\frac{1}{2}$ de grootste breedte $8\frac{1}{2}$ cM. Van den vorm geeft de schets een voldoende beeld. Het hout van den Ficustak was zeer zacht, zoodat het nu duidelijk was, hoe de holte, door slechts één vogel, want de ander kwam blijkbaar toen het nest bijna gereed was, in slechts drie dagen kon worden uitgehold. Ook ben ik van meening, dat de geringe ruimte in de holte in aanmerking genomen, er wel niet meer dan één jong is geweest. De holte was van binnen onbekleed. Ook was er geen vuil (veeren of uitwerpselen) in te vinden, waaruit af te leiden zou zijn, dat de ouden het nest zorgvuldig hebben schoon gehouden en de uitwerpselen verwijderd hebben, wat, zooals bekend is, ook lijsters doen.

Einde Juni gelukte het een vriend van me in de omgeving van Padang een exemplaar van deze fraaie spechtsoort voor mij te schieten, zoodat ik nu in staat ben van het mooie en interessante dier een teekening en een beschrijving te geven.

De grootste lengte van de schedelkruin tot de punt van den staart bedraagt ruim 20 cM. De lengte van den snavel tot den mondhoek bedraagt 3 cM; de snavel zelf is bij het geschoten exemplaar potloodkleurig. De pooten zijn grijs en van vier teenen voorzien, waarvan de buitenste veel langer zijn dan de binnenste. De kop is relatief groot. De bovenste helft ervan is purperrood, terwijl het achterhoofd prijkt met mooie lange gele veertjes, die zich als een kuif voordoen. De rest van den kop is tabaksbruin terwijl ook het voorste deel van den rug die kleur draagt. De veertjes zijn echter met lichtere banden gevlekt. Aan den benedenrug bevinden zich vrij veel lichtgele veertjes tusschen de bruine, licht gevlekte veeren en de staart is zwart. De mantel is eveneens fraai purper rood, terwijl de buitenste slagpenen donkertabaksbruin zijn met lichtere bandjes. De onderzijde ziet er geheel „koekoekachtig” gevlekt uit doordat de veeren bruinachtig grijs zijn met donker tabaksbruine dwarsbanden.

De vogels steunen bij hunne klauterpartijen tegen de stammen op de gewone spechtenmanier stevig op den staart.

Omtrent hun voedsel heb ik slechts een enkele aanwijzing. Het geschoten exemplaar had de maag vol met zwarte mieren en toen het geschoten werd, was het blijkbaar bezig die te vangen, tenminste het fladderde in het gebladerte van een boom rond en klemde zich nu en dan aan de dunne takken vast. Nimmer heb ik de vogels eenigen buit zien aandraagen. Ik vermoed dus, dat het jong met den inhoud der maag gevoerd werd. Het is niet uitgesloten, dat deze specht voornamelijk van mieren leeft. Ik zal nog trachten daaromtrent meer zekerheid te verkrijgen. We weten eigenlijk nog zoo weinig, zelfs van de gewoonste vogels en het moet gezegd, zonder schieten komt men er niet. In Indië kan de ornitholoog het onmogelijk zonder geweer doen.

Ten einde omtrent den naam zekerheid te krijgen, heb ik onzen ornitholoog den heer BARTELS in den arm genomen, die mij mededeelde dat de naam der specht is: *Chrysophlegma Malaccense* LATH. nauw verwant aan de op Java voorkomende soort *Chrysophlegma Minitum* FORST.

S. LEEFMANS.